

i skattelovgivningen er sygekassegrænserne i princippet forhøjet med et beløb, der er lig med den gennemsnitlige indkomstskat for en familie med indtægt svarende til de hidtil gældende grænser.

For hovedstadsområdet svarer dette således til ca. 10.000 kr.

Den øvrige forhøjelse, der for hovedstadsområdet andrager ca. 3.300 kr., hidrører fra en almindelig regulering af grænserne som følge af lønudviklingen. Det erindres herved, at sygekassegrænserne siden sygekasseloven af 1930 er blevet fastsat til et beløb, der for forsørgere svarer til faglærte arbejderes årsindtægt ved fuld beskæftigelse.

Som det fremgår af det ovenstående er antallet af kommunegrupper reduceret fra 3 til 2.

Efter de hidtil gældende regler fastsattes indtægtsgrænserne særskilt for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner, for købstæder, flækker og bymæssige bebyggelser med over 1.500 indbyggere og for det øvrige land.

Denne opdeling i 3 kommunegrupper var begrundet i en antagelse om forskelle i indtægtsforhold og leveomkostninger i de 3 områder. For at afværge åbenbare urimeligheder foranlediget af ændringer i bebyggelsesforhold og leveomkostninger indeholdt loven tillige regler, der åbnede mulighed for oprykning fra én kommunegruppe til en anden med højere indtægtsgrænse. Efter indstilling fra vedkommende kommunalbestyrelse afgjorde socialministeren, om betingelserne for oprykning var til stede.

Som begrundelse for den foretagne ændring var det i bemærkningerne til lovforslaget anført, at de senere års udvikling i retning af etablering af større kommunale enheder, jfr. nu også loven af 3. juni 1967 om revision af den kommunale inddeling, den betydelige udflytning til forstadsbebyggelser og den deraf følgende udjævning af indtægter og leveomkostninger i by og på land, havde medført stadig stigende vanskeligheder med tilrettelægning af en praksis for oprykning, der på den ene side tog tilstrækkeligt hensyn til udviklingen og på den anden side ikke tilsidesatte den hidtil gældende lovs forudsætninger